

R.K.V.V. WALBURGIA

40 JAAR
R.K.V.V. WALBURGIA
OHÉ EN LAAK

Voor elkaar . . .

Jubileumboek
bij gelegenheid van het 40-jarig bestaansfeest
van
R.K.V.V. Walburgia Ohé en Laak
1964 - 2004

UITGAVE VAN:
R.K.V.V. WALBURGIA OHÉ EN LAAK

MEI 2004

Voorwoord

Het feit dat Walburgia bij het 40-jarig jubileum een 40-tal jubilarissen heeft, geeft aan dat de vereniging voor velen in de gemeenschap Ohé en Laak een houvast, een ankerpunt biedt.

Door de jaren heen, zijn deze jubilarissen Walburgia trouw gebleven. En aan de andere kant heeft Walburgia hen gebracht, wat ze ervan verwacht hadden. De vereniging heeft in haar 40-jarig bestaan "ups and downs" gekend. De eerste twee decennia (1964-1980) laten vooral hoogtepunten op prestatief gebied zien. Het derde decennium (1980-1992) bracht de vereniging aan het wankelen. Het ledental liep terug en de prestaties werden minder.

Vanaf 1992 (het vierde decennium) is de vereniging in een rustig en stabiel vaarwater terechtgekomen. De prestatieve component is vervangen door de sociale component: Walburgia vervult binnen de gemeenschap Ohé en Laak een sociale functie en het prestatieve karakter is hieraan ondergeschikt gemaakt.

De doelstellingen zijn neergelegd in beleidsplannen en ingebed in de structuur van de vereniging.

Walburgia biedt jong en oud, jongen of meisje een kader waarbinnen op een prettige en sportieve wijze de voetbalsport kan worden bedreven. Prestaties zijn belangrijk maar vormen niet het enige doel. Daarnaast levert Walburgia een actieve rol in het maatschappelijk verkeer en draagt bij aan de leefbaarheid van Ohé en Laak.

Daarmede is voor eenieder helder en duidelijk waar Walburgia voor staat en biedt zij op deze wijze voor eenieder een houvast en een ankerpunt.

Het boek "Voor elkaar" geeft een overzicht van de vier decennia. De lezer krijgt een beeld van de oprichting van de vereniging, van de ontwikkelingen op sportief en sociaal gebied, maar ook van de bestuurlijke ontwikkelingen. De eerste twee decennia vroegen bestuurlijk om een andere aanpak dan in het derde en vierde decennium.

Het boek bevat veel fotomateriaal. Foto's van elftallen uit de vier decennia, van jeugdkampen en van personen die hun verdiensten voor Walburgia hebben (en hadden).

Ik dank de redactieleden en Jos Gerits voor zijn professionele ondersteuning, die tot dit boeiend en interessant resultaat zijn gekomen.

U, als lezer wens ik veel leesplezier toe.

Henny Driessen
voorzitter

40 Jaar voetbalclub Walburgia in Ohé en Laak

Voor elkaar

Bij gelegenheid van ons 40-jarig jubileumfeest op 28 mei 2004, hebben we dit vlugschrift willen laten verschijnen. Hierin worden in grove pennenstreken de belangrijkste zaken weergegeven die ons in die 40 jaar zijn wedervaren. Daarmee werd het een verhaal van hoge 'ups' en diepe 'downs', van trotse successen, prachtige recepties en een droeve staat met een nieuw begin. Maar het is naar onze mening bovenal een verhaal geworden van velen die met groot enthousiasme en inzet een voetbalclub hebben weten op te bouwen. En dat is dik voor elkaar, zowel voor de leden als ook voor ons dorp. Want om het even hoe de scores op de groene mat uitvallen, we boeken steeds opnieuw winst met elkaar als een gemeenschap die ergens voor staat en er voor gaat. Dat noemt de jeugd anno 2004 'vet cool'.

Die jeugd krijgt dan ook een belangrijke plaats in ons betoog. Maar niet minder belangrijk waren de 'mannen van het eerste uur', alle bestuurders, trainers, leiders, begeleiders, (ster)spelers, supporters en begunstigers die Walburgia door de afgelopen jaren hebben gemaakt tot wat het nu is. Het is niet mogelijk geweest om binnen het beschikbare kader iedereen die eer en aandacht te geven, die hem of haar toekomt. Ongetwijfeld worden daardoor velen die dit wel verdienen niet met naam en toenaam vermeld. We vertrouwen erop dat zij ons dat niet kwalijk zullen nemen.

Henny Driessen, Piet Rutten, Peter Beunen en Rob Baeten.

V.l.n.r.: Peter Beunen, Piet Rutten, Rob Baeten en Henny Driessen.

Een lange aanloop

Toen op 28 mei 1964 in de Verenigingszaal in vergadering werd besloten een voetbalclub in Ohé en Laak op te richten, had de voetbalsport al een lange traditie in het dorp. In de jubileumgids uit 1989 schreef erevoorzitter Jacq Stassen onder andere dat Louis Indemans en Hubert Frenken als eerste Lakenaren in 1919 op hun kostschool met het voetbal kennismaakten. Toen zij tijdens een vakantie thuis op straat tegen een balletje traptten, pikten anderen dit leuke spelletje op, waarbij Louis en Hubert hen de spelregels leerden. Zo kwam het dat in de Laakse dorpsgemeenschap steeds meer jongens geïnteresseerd raakten en er serieuzer werk van werd gemaakt. Sef Beerens, Bèr en Lei Beunen, Bèr en Lei Busschops, Hub Hoebregts, Bèr Laugs, Bèr Luijten, Fons Mangels en Jan en Pierre Peulen besloten vervolgens om elke zondag na het lof een potje te voetballen. Daartoe stelde de familie Busschops, die de boerderij van kasteel Walborg pachtte, een huisweide ter beschikking. Via een inzamelingsactie werd huis-aan-huis 99 cent voor de aanschaf van een leren bal vergaard. Daarvan hield men nog enkele centen over. In 1926 werd het spel nog weer serieuzer toen tot de oprichting van een formele voetbalclub werd besloten. Louis Indemans werd voorzitter, Frans Vossen secretaris en René Bell penningmeester. De vereniging werd aangemeld bij de katholieke voetbalbond IVCB, afdeling Limburg. Omdat pal naast het kasteel werd gevoetbald, was de naam snel bedacht: Walburgia. En de clubkleuren lagen eveneens voor de hand: het werd geel en zwart, afgeleid van het familiewapen van graaf Herman Frederik van den Bergh die het kasteel toentertijd als een buitenverblijf benutte.

Elftalfoto uit 1930.

V.l.n.r. zittend:

*Jacq Laugs, Louis Storms,
Pierre Knarren (liggend),*

Guus Rutten, Huub Hoebregts,

Sef Thomassen, Herm Puts (met

theepot), Manuel Beunen,

Wullem Knarren (met pet),

Harie Laugs en Hein Seegers.

*staand: Jacq Beunen, Karel Beunen
en Tjeu Mangels.*

De Walburgianen voetbalden toen al niet slecht, maar klinkende successen bleven uit. Mede als gevolg van de moeilijke economische tijden verslaptte de interesse en viel de vereniging uit elkaar. Onder leiding van 'meester' Adrianus Beunen volgde in 1932 de eerste doorstart, waarna de vereniging tot in het oorlogsjaar 1944 in de 1^e klasse van de onderafdeling heel behoorlijk bleef presteren, maar nooit kampioen werd. Toen de Duitsers de afmars bliezen, lag het voormalige voetbalveld, dat inmiddels naar de Laak was verplaatst,

*Elftalfoto uit 1931.
V.l.n.r. gekniel: Hein Seegers,
Jacq Laugs, Wullem Knarren,
Sjra Puts en Harie Laugs.
staand: Meester Beunen,
Huub Hoebregts, Pierre Knarren,
Louis Storms, Guus Rutten,
Manuel Beunen, Sef Thomassen en
de scheidsrechter.*

er door granaatinslagen gehavend bij. Met kruiwagens en schoppen brachten de werkende leden en het bestuur van de voetbalclub dit in de maanden daarna weer op orde. Zodoende kon in september 1945 andermaal worden deelgenomen aan de competitie. En dat met een vliegende start. De behaalde resultaten waren zodanig, dat menigeen in die dagen serieus dacht aan een promotie naar de KNVB. Dat kon echter niet per direct omdat het terrein niet aan de officiële normen voldeed. Fluks werd toen naar het zogeheten 'Griendje' verhuisd. De zegetocht zette door en zo gebeurde het dat op de gedenkwaardige zaterdag van 19 mei 1946 op het terrein van de voetbalclub van Linne een wedstrijd voor het kampioenschap tussen Walburgia en de club uit Leeuwen-Maasniel plaatsvond. Na een zinderende strijd stond het in de 90e minuut 1-1. Dus werd verlengd. En toen gebeurde het dat Herman Gijsels, klein van postuur maar groot van daden, zich eeuwig roem verschaftte door via een kopbal de winnende treffer te plaatsen.

*Kampioenselftal 1946.
V.l.n.r.: Harie Beunen, Sef Beunen,
Jacq Stassen, Miel Beunen, Sef Puts,
Hein Vossen, René Thiessen,
Sjra Beunen, Pierre Peulen,
Bèr Knarren en Herman Gijsels.*

*September 1946.
V.l.n.r. gekield: Frans Maessen,
Bèr Knarren, Sef Beunen, Jacq Stassen
en Gerrit Smeets.
midden: Sjra Beunen,
Harie Beunen en Hein Vossen.
boven: Meester Beunen (voorzitter),
Harie Laugs, Herman Gijsels, René
Thiessen, Miel Beunen, Pierre Peulen,
Sef Puts en Huub Hoebregts.*

Elftalfoto uit 1948.

*Gekniel: Jacq Damen,
Frans Maessen, Herman Gijsels,
Gerrit Smeets en Jantje Mofers.
Staan: Jacq Stassen, Henk Kusters
(douanier), Harie Laugs,
Miel Beunen, Cor Joosten,
Sef Puts, Bèr Knarren en
Jan Sangers (voorzitter).*

Walburgia promoveerde naar de 4e klasse van de KNVB. Het was voor Boutje Pfenning uit Sittard reden een fraai clublied te componeren, getiteld 'Walburgia Kampioen'. Dat kon echter niet lang met recht worden gezongen. Door allerlei redenen ging het namelijk snel bergaf. De belangrijkste was, dat er onvoldoende spelers ter beschikking kwamen om een elftal op de been te brengen. Vóór het einde van de competitie in 1949 was Walburgia voor de tweede keer ter ziele.

Er braken 10 jaren aan waarin in Ohé en Laak geen officiële voetbalclub bestond en de gemeenschap ernstig verdeeld raakte door een scheuring binnen de harmonie. Geen goed begin van deze opbouwperiode na de Tweede Wereldoorlog. Toch bleef 'koning voetbal' troost en verpozing bieden. Het waren namelijk ook de gloriejaren van Fortuna 54 uit Geleen en Rapid JC uit Kerkrade. Dus trokken hele hordes Lakenaren op zondag met volgeladen auto's, de fiets of trein naar de stadions om hun helden te zien schitteren. Oud en jong leefde mee. De jeugd raakte in die dagen zelfs zozeer bevangen door het voetbal, dat elke dag na de ochtendmis, vóór begin van de school, een balletje werd getrapt. In de middagpauze en na schooltijd was het van hetzelfde laken een pak. Guus Rutten had ondertussen aan de Bosstraat tegenover zijn boerderij een gepacht weiland ter beschikking gesteld waarop de jongelui zich naar hartelust konden uitleven.

Oud-Walburgia - Jonge Boeren.

*De wedstrijd werd in 1960
gespeeld op de 'Haverstoppel',
op een weiland van Guus Rutten
aan de Bosstraat.*

*Zittend: Jan Beerens, Adrie van de
Laar, René Pex, Jan Pex en
Tjeu Graus.*

*Staan: Frans Laugs, Sjra Smeets,
Harie Damen, Tom Sangers,
Jos Goossens en Herman Damen.*

Tevens speelden vele jongeren in voetbalverenigingen in de omgeving. Guus onderkende dat er veel talent rondliep op de Laak. Dus nam hij contact op met enkele oud-Walburgianen. Met Pierre Beunen, Bèr Knarren, Sef Puts en René Thomassen onderzocht hij of er voldoende belangstelling was om een eigen voetbalclub op te richten. Er werd een bijeenkomst belegd in café Luijten dat voorheen als clublokaal gold. Toen de aanwezigen positief gestemd waren, werd contact opgenomen met burgemeester Kelleners. Die ondersteunde het initiatief ten volle omdat hij onderkende dat een voetbalclub eenheid in de verdeelde dorpsgemeenschap zou kunnen brengen. Sport verbreedert immers, zeker in tijden dat de term voetbalvandalisme nog niet was uitgevonden. Als oud-Walburgiaan raakte vervolgens ook gemeentesecretaris Jacq Stassen enthousiast. Hij hield het vuurtje warm, onder andere door dagelijks bij Guus Rutten binnen te lopen voor een praatje.

Het duurde echter nog enige tijd alvorens het voornemen kon worden omgezet in concrete daden. De gemeenteraad wilde wel meewerken, maar de ontgrinding rukte op. Daardoor was het niet eenvoudig een geschikte locatie te vinden. Uiteindelijk kon mede door een grondruil het perceel aan de Bosstraat door de gemeente worden verworven en ging het licht op groen. In 1962 werd aan de Heidemij opdracht gegeven het voetbalveld in te richten, waartoe goede maasgrond naar het stenige veld moest worden vervoerd. In 1963 kwam het veld gereed, maar het moest nog één jaar blijven liggen alvorens erop mocht worden gespeeld.

De beginjaren

Als een van de spelers van het kampioenselftal uit 1946, ontpopte Jacq Stassen zich allengs tot een grote pleitbezorger van het nieuwe Walburgia. Met steun van Frans van Helden en Jan Busschops schreef hij vervolgens een vergadering uit op 28 mei 1964. Er verschenen meer dan 40 dorpsgenoten. Een voorlopig bestuur werd benoemd. Dit bestond uit Jacq Stassen, Harie Damen, Emile Beunen, Jo Küppers en Frans van Helden. Het bestuur nam aansluitend contact op met de KNVB in Den Haag en de afdeling Limburg in Sittard waarna op 26 juni de KNVB bericht van geen bezwaar tegen de oprichting gaf. Op 9 juli werd Walburgia vervolgens toegelaten tot de afdeling Limburg.

Daarna ging het hard. Op 30 juli werd andermaal een vergadering belegd waarin de statuten van de vereniging werden goedgekeurd en het definitieve bestuur werd gekozen. Dit bestond uit zeven personen, te weten Jacq Stassen als voorzitter, Frans van Helden als secretaris, Jan Busschops als penningmeester, Emile Beunen, Harie Damen, Jo Küppers en Wim van de Laar. Die laatste werd met Jo Peulen tot jeugdleider benoemd. Louis Indemans, voorzitter van de lokale Boerenleenbank, vulde het saldo van fl. 61,29 dat nog op het spaarbankboekje van de oude voetbalclub stond aan tot fl. 250,-. Vanuit de Provincie is dan al een mondelinge toezegging gedaan voor een subsidie van fl. 5.500,- voor de bouw van een kleedlokaal. De contributie werd vastgesteld op fl. 1,50 per maand voor senioren en fl. 0,50 voor de junioren. Voor Karel van de Laar, René Pex, Tjeu Graus en Henk Mofers, die buiten het dorp voetbalden, werd overschrijving aangevraagd. Dat bleek overigens een probleem omdat de termijn daartoe reeds was verstreken. Feitelijk zouden ze het hele seizoen '64-'65 moeten wachten. Dankzij de goede relatie van Jacq met leden van het afdelingsbestuur, konden zij toch per september van dat jaar namens Walburgia aan de competitie deelnemen.

Op 30 augustus werd het voetbalterrein onder buitengewoon grote belangstelling door burgemeester Kelleners feestelijk geopend. Beide harmonieën brachten hun mooiste werk ten gehore en pastoor Slangen zegende als geestelijk adviseur het terrein. Aansluitend speelde de jeugd van Walburgia tegen die van Stevensweert, waarna de senioren tegen de elf van RIOS uit Pey-Echt aantraden. Dat de prille vereniging met 0-3 verloor, kon de feestvreugde op die mooie zomerse zondag niet drukken.

Onder begeleiding van de harmonieën op weg voor opening sportveld.

Jeugdteams Stevensweert en Walburgia.

Inzegening door pastoor Slangen.

Jeugdteam v.l.n.r.: Albert Peulen, Frans Maessen, Joop Ramakers, Tjeu Damen, Peter Beunen, Charel Beunen, Jo Peulen (hoofdlieder), Harie Peulen, Jo Smeets, Huub Busschops, Sjaak Vaassen, Jos van Helden, Har Stassen, Jan Beunen (gastspeler), Geer Bongaarts en Harie Pex.

Tossen aanvoerders jeugdteams bij de openingswedstrijd Walburgia - Stevensweert.

*Elfal bij openingswedstrijd Walburgia - RIOS.
Zittend: Theo Meuwissen, Jo Küppers, René Pex, Jantje Mofers, Sjaak Meuwissen en Jan Beerens.
Staand: Jacq Stassen, Piet Beunen, Geer Maessen, Charel van de Laar, Geer Laugs, Jan Rutten, Herman Damen, Chris Goossens en Frans van Helden.*

*Het is bijna rust.
Mevrouw Lena Pex en
schoondochter Els
brengen thee
naar het sportveld.*

*Burgemeester Kelleners,
wethouder Bell en
raadslid Bongaarts.*

Aarzelende start, sportief succes

De sportieve voorbereidingen op dat eerste seizoen verliepen ietwat moeizaam, maar de successen waren er niet minder om. Totdat een officiële trainer kon worden aangetrokken, werden de spelers door Emile Beunen en Wim van de Laar getraind. Door een gebrek aan financiële middelen kon geen betaalde oefenmeester worden gecharterd. Vandaar dat men te rade ging bij de directeur van het CIOS, die Leo Faassen naar voren schoof als een van de beste leerlingen van zijn school. Daar stond echter tegenover dat Leo zelf een actief sporter was en dus op zondag tijdens de wedstrijden verstek moest laten gaan. Omdat Jacq Stassen voorzag dat dit gemakkelijk tot onenigheid onder de leden over de opstelling kon leiden, ging een elftalcommissie aan de slag. Elke commissie werd voor één seizoen door de leden gekozen. De eerste commissie bestond uit Bèr Knarren, Guus Rutten en Harie Laugs, allen oud-Walburgiaspelers en echte voetballiefhebbers. Het bestuur had bovendien regels opgesteld aan de hand waarvan de commissie de elftallen samenstelden. Natuurlijk werden de beste spelers in het eerste elftal geplaatst, maar bepalend was ook of men de trainingen bezocht, hoe het gedrag op het veld was en welke ontwikkeling de speler verwacht werd door te maken. Doordat er een overschot aan spelers was voor de eerste twee elftallen die aan de competitie deelnamen, was het zaak iedereen aan bod te laten komen. Dat leidde al snel tot de voorspelde problemen. Er vormde zich een groepje 'ontevredenen' die in de vergaderingen de besluiten van de elftalcommissie ter discussie stelden. Ze kregen echter weinig bijval.

Openingswedstrijd sportpark Holtum op 13 augustus 1964.

Zittend: Tom Sangers, Geer Laugs, Adrie van de Laar, René Pex, Geer Maessen en Jan Mofers.

Staan: Jack Meuwissen, Piet Rutten, Jan Rutten, Jo Vossen, Theo Meuwissen en Wim van de Laar

*Oefenwedstrijd tegen ploeg NIBA.
Zittend: René Pex, Charel van de Laar, Geer Maessen, Jan Rutten, Tom Sangers en Adrie van de Laar.
Staand: Vert. NIBA, dhr. Pustjens (scheidsrechter), dhr. Stassen (voorzitter), Herman Damen, Piet Rutten, Jo Vossen, Herman Keyaerts en Jacq Meeuwissen.*

Zo aarzelend de voorbereidingen verliepen, zo voortvarend ging de competitie van start. De eerste vier wedstrijden werden onder toejuiching van een grote schare supporters dik gewonnen. De kleine dip die daarop volgde kon niet verhinderen dat het 1e elftal aan het einde van het seizoen kampioen werd. Het 2e elftal eindigde door een zwakke start toch nog op een verdienstelijke 5e plek. Het aantal leden bedroeg inmiddels 101: 40 spelende, 13 jeugdigen, 7 bestuursleden en 41 ondersteunende leden.

Reden te over voor een uitbundige receptie die druk werd bezocht. Alle verenigingen uit Ohé en Laak en omgeving gaven acte de présence. Aanwezig waren o.a. harmonie St. Anna, harmonie St. Cecilia, Jonge Boeren, Tuinbouwvereniging, Boerinnenbond, Boerenbond, Boerenleenbank, Boerenkapel, Paardenverzekering, Toneelclub, Tafeltennisclub, het NKV en Mijnwerkersbond, burgemeester Kelleners en de wethouders Karel Beunen en René Bell. De burgemeester wees erop dat in korte tijd veel door Walburgia tot stand was gebracht. De baggerfirma's schonken elk een bal en ook andere ondernemers deden een duit in het zakje. Vele oud-Walburgianen van buiten het dorp keerden weerom en de twee harmonieën lieten andermaal hun beste stukken weerklinken. De voorzitter schonk de kampioenen een grote kleurenfoto van hun elftal en sprak lovende woorden over de prettige sfeer en samenwerking binnen de verenigingen in het dorp. Aan het einde van de dag kon de penningmeester fl. 900,- en vijf nieuwe ballen in de boeken noteren. Op 20 juli 1965 werd vervolgens de traditionele huldigingwedstrijd gespeeld tegen het 1e elftal van Holtum. Ook die werd door Walburgia in stijl gewonnen. Het kon niet op. Na afloop genoten de spelers en besturen van beide verenigingen van een welverzorgde koffietafel.

*Eerste kampioensteam
(seizoen 1964-1965).
Zittend: Adrie van de Laar,
Jan van de Laar,
Theo Meuwissen,
René Pex, Charel van de
Laar en Herman Damen.
Staannd: Wim van de Laar
(grensrechter),
Jacq Stassen (voorzitter),
Tjeu Graus, Jan Rutten,
Jo Rutten, Piet Rutten,
Geer Maessen,
Guus Rutten (lid elftal-
commissie)
en Leo Faassen (trainer).*

Onder de bezielende leiding van Wim van de Laar en Jo Peulen groeide het jeugdteam na elke training. Vandaar dat dit met een 2^e plek in de competitie uitstekend eindigde. Tekenend voor de sfeer en sportiviteit van die dagen was, dat geen enkele speler op het veld tegen een waarschuwing aanliep. Om die sfeer te behouden, besloot het bestuur in de zomervakantie van 1965 een jeugdkamp te organiseren. Teneinde de noodzakelijke financiële middelen te vergaren, werd onder andere voor Pasen een bloemenactie op touw gezet. Bij de EDAH werden tulpen in de aanbieding gekocht, waarbij een aanvullende korting van 10% werd verkregen. Voordat de leden met de bossen langs de deuren gingen, werden die in huize Busschops eerst herschikt. Uit elke bos van 9 tulpen werd er één gehaald om tot nieuwe bossen van 8 stuks te worden gebonden. Met de centen die op de inkoopprijs werden gezet, leverde dat een aardige winst op. En het dorp reageerde enthousiast omdat de bossen nog steeds veel goedkoper waren dan in de bloemenzaken. Het is één voorbeeld waaruit blijkt dat de nieuwe voetbalvereniging volledig aan de hoop en verwachtingen van de burgemeester voldeed. Ze vormde van meet af aan een bindend element binnen onze gemeenschap, en zou dat door de jaren heen blijven.

Ups en downs

Na de vliegende start hielden de sportieve successen nog een aantal jaren aan. Walburgia nestelde zich warmpjes tussen de (sub)toppers totdat in 1976 het kampioenschap werd behaald en de prestigieuze promotie naar de 4^e klasse KNVB een feit was. In 1979 promoveerde het eerste zelfs naar de 3^e klasse KNVB. Daarna kon het eigenlijk alleen nog maar bergaf, hetgeen door allerlei omstandigheden helaas in de jaren '80 ook gebeurde. Begin jaren negentig was de club op sterven na dood. Dus ging het roer radicaal om. Het was niet meer belangrijk in welke klasse het 1e elftal speelde, het ging voortaan eerst en vooral om het speelplezier van de jeugd. Dat heeft ertoe geleid dat Walburgia geen club meer is die koste wat het kost eeuwige roem op het veld en groot prestige 'langs de Maas' wenst te vergaren, maar die wel nadrukkelijk midden in de gemeenschap van Ohé en Laak staat.

In 1964 werd het eerste elftal in de 3e klasse afdeling Limburg geplaatst. Die bleek al snel een maatje te klein. Door het enthousiasme, de vlijt en inzet van de spelers werd direct al het kampioenschap in de wacht gesleept, waarna promotie naar de 2e klasse volgde. Hoe goed Walburgia presteerde, bleek uit de resultaten die tijdens twee toernooien werden geboekt voorafgaande aan de competitie van het volgende seizoen. Hoewel de tegenstanders veelal in de 4^e klasse KNVB speelden, dus met het serieuze werk bezig waren, gingen de Lakenaren beide keren met de buit aan de haal. Dat leverde onze spelers elk een sporttas op, een zeer welkom attribuut. Vandaar dat menig Walburgiaan zijn Blue Band-doos na de huldiging direct aan de kant gooide en de sportkleren en voetbalschoenen in de nieuwe tas mee naar huis nam. De vereniging zelf was na deze succesronde een stel voetbalnetten van fl. 150,- rijker.

En de triomftocht zette door. Ook in de competitie werd weer uitstekend gepresteerd. Dat had niet alleen positieve effecten. Op 11 april 1966 werd volstrekt onnodig verloren van Roosteren. Al snel bleek dat enkele spelers in de voorgaande nacht stevig waren doorgezakt en halfdronken in een overmoedige bui op het veld stonden met een houding van kom maar op, we kunnen jullie wel aan. Dus volgde, met volledige instemming van de ouders, een stevig gesprek van het bestuur en de elftalcommissie met de jongemannen. Die beloofden berouwvol beterschap. Dat het om een incident ging, kan reeds worden afgeleid uit het feit dat Walburgia aan het einde van het seizoen '67-'68 de sportiviteitswimpel kreeg. In vier seizoenen werd slechts één keer een officiële waarschuwing tegen een van onze spelers afgegeven. Het was tekenend voor de mentaliteit waarmee toentertijd werd gevoetbald. Want in datzelfde jaar waren er in heel Limburg nóg 39 verenigingen die tegen geen enkele waarschuwing aanliepen.

Dat had grote invloed op de sfeer, zowel op als rondom het veld. En dan niet alleen met betrekking tot het eerste elftal. Het tweede presteerde ook lang niet slecht. En toen in het derde seizoen het aantal leden zodanig was gegroeid dat er een derde elftal in stelling kon worden gebracht, deerde het weinig dat dit in de competitie onderaan bungelde. Menigeen kan zich nog herinneren dat elk gescoord doelpunt als een overwinning werd gevierd, ook al eindigde één wedstrijd zelfs in een 23-1 nederlaag. Het mocht de pret niet drukken.

Onder aanvoering van hoofdleder Jo Peulen en Wim van de Laar presteerde ook de jeugd geweldig. In 1966 leidde Jo de B1-jeugd na een geweldig seizoen naar het kampioenschap. Andermaal een reden voor een uitbundige receptie waarvan de jongens volop genoten. De burgemeester, die inmiddels ruime 'huldigingervaring' had opgedaan, roemde de inzet en sportiviteit waarvoor de jeugd op zo'n korte termijn zo'n grote belangstelling had ontwikkeld. En natuurlijk werden er net als bij al die andere recepties de nodige voetballen aangeboden.

*B-jeugd kampioen in 1966.
Zittend: Tjeu Damen,
Huub Busschops, Albert
Beunen, Charel Beunen,
Jos van Helden en Sjaak
Vaassen.
Staand: André Beerens
(jeugdleder), Joop
Ramakers, Harie Peulen,
Harie Pex, Peter Beunen,
Frans Maessen en Jo
Peulen (hoofdjeugdleder).*

*Vice-kampioenen
seizoen 1965-1966.
Zittend: Jan Pex,
Jan Beerens, René Pex,
Sjra Smeets en
Herman Damen.
Staand: Piet Rutten,
Theo Meuwissen,
Jo Rutten, Jan van de Laar,
Piet Granzier, Tjeu Graus en
Jacq Stassen (voorzitter).*

Met het eerste team ging het in de eerste drie jaren bijzonder goed. In het tweede seizoen eindigde Walburgia 1 met Vlodrop op een gedeelde eerste plaats. De beslissingswedstrijd op het RIOS-veld werd voor meer dan 2000 toeschouwers nipt met 2-1 verloren. Het seizoen 1966-1967 was weer succesvol. Walburgia werd andermaal kampioen.

In die dagen was Jo Rutten de absolute topscoorder. In de eerste jaren bouwde hij een ongelooflijk gemiddelde van 44 treffers per seizoen op. Daarbij beschikte Jo niet eens over zo'n geweldig hard schot. Zijn kracht stak in een fantastische passeertechniek. Daarmee speelde hij menig doelman ogenschijnlijk gemakkelijk uit. Onze eigen doelman André Beerens, die vanaf 1966 het doel verdedigde, was ook van bijzondere klasse. Als geen ander wist hij de meest onmogelijke ballen te houden. Behalve binnen het team was André ook actief als jeugdleider. En met zijn bijzondere humor wist hij iedereen te vermaken. Zo toonde hij elk jaar met Pasen dat hij niet alleen met zijn handen kon vangen. De eieren die aan de club waren geschonken, werden door de spelers gepeld en vervolgens naar André gegooid. Deze ving ze op met zijn mond, kauwde erop en slikte ze door. Op die manier wist hij na een wedstrijd in Swalmen tot grote hilariteit van allen liefst 25 paaseieren te verschalken.

De sportieve successen kwamen de vereniging ondertussen schijnbaar moeiteloos aanwaaien. Dat was mede een verdienste van de eerste drie trainers die de jongens de kneepjes van het spel leerden. Ze waren technisch dan ook zeker aan de maat, maar geen van hen kon bij de wedstrijden aanwezig zijn. Vandaar dat het bestuur in 1967 het beleid aanpaste. Er zouden alleen nog trainers worden aangesteld die bereid en in staat waren om ook de wedstrijden te volgen. Na informatie te hebben ingewonnen, volgden gesprekken met Sjaak Cuijpers uit Echt. Die stemde toe. Niettemin werd op de jaarvergadering met ruime meerderheid besloten dat de elftalcommissie zou blijven bestaan, zij het dat Sjaak hier deel van uit maakte.

*Walburgia 1
seizoen 1969 -1970
zittend: Albert
Beunen, Harie Peulen,
André Beerens,
Herman Damen,
Piet Granzier en
Huib Busschops.
Staand: Piet Rutten,
Geert Maessen, Sjaak
Kox, Charel Beunen,
Sjra Smeets,
Jan Beerens en
Sjaak Cuijpers (trainer).*

In het daaropvolgende seizoen werd voor het eerst géén kampioenschap in de wacht gesleept. Toch toonde het bestuur zich tevreden over de prestaties van de teams. Wel werd een vermanend woord gesproken over de inspanningen van de spelers. De trainingen werden maar matig bezocht, ook al deed Cuijpers nog zozeer zijn best. Behalve dat daar niet de juiste mentaliteit uit sprak, bleek dit ook mede een van de oorzaken voor het feit dat een golf van blessures was opgetreden. Het gebrek aan conditie brak op. Vandaar dat het bestuur allen aanspoorde de trainingen consequent bij te wonen.

*Walburgia 2
seizoen 1969-1970.
Zittend: Wim Smeitz,
Frans Smeitz,
Sjaak Peulen,
Wiek Indemans,
Harie Pex en
Jos van Helden.
Staand: Frans v. Helden,
Joop Ramakers,
Jo Vossen,
Frans Maessen,
Piet Beunen,
Peter Beunen en
Tom Sangers.*

Tot aan het seizoen 1969-1970 speelden alleen jongens, die binding met het dorp hadden voor Walburgia. In '69 vroeg Pierre Roufs uit Echt overschrijving aan. Daar was Jacq Stassen niet blij mee. De voorzitter vond dat een speler van EVV, en zeker een van de familie Roufs, in Echt hoorde te blijven. Dus weigerde hij. Pierre kreeg één jaar bedenktime, waarna hij op de jaarvergadering van harte welkom werd geheten. Hij werd een zeer gewaardeerde speler, evenals zijn broer Jack, die tevens zijn sporen verdiende als jeugdleider. Broer Alfons, die jaren later in Ohé en Laak kwam wonen, werd zelfs bestuurslid.

De resultaten op het veld waren ondertussen heel behoorlijk. In het seizoen '71-'72 werd een verdienstelijke tweede plaats in de competitie achter SVE uit Einighausen behaald. Ook Walburgia 2 was tot aan de laatste wedstrijd een kampioenskandidaat. De beslissingswedstrijd moest tegen MHD uit Diergaarde worden gespeeld. Toen onze elf in de tweede helft 2-0 lieten aantekenen, dacht iedereen dat we de buit binnen hadden. MHD scoorde echter tegen. Toen werd het toch weer spannend. Vlak voor het einde nam vervolgens een speler van de tegenpartij een hoekschop voordat de scheidsrechter daartoe toestemming had gegeven. Daarop floot de scheids. Dus pakte Sjra Griens de bal op om die terug te gooien. Vervolgens floot de

scheidsrechter en wees onverbiddelijk naar de 11-meter stip: penalty! Vol ongeloof keek iedereen naar de scheidsrechter. Die hield zich echter stoer, waarop MHD uit de strafschoop scoorde en het kampioenschap naar Diergaarde ging.

*Walburgia 2
seizoen 1971-1972.
Zittend: Jo Dekkers,
Jan Beerens,
Jos van Helden,
Tom Sangers,
Jo Smeets en
Peter Beunen.
Staannd: Frans van Helden
(grensrechter),
Jan Beunen, Jan Pustjens,
John Busschops,
Harie Pex, Piet Beunen,
Sjra Griens en
Pierre Beunen (leider).*

In 1972 werd Geert Maessen benaderd om Sjaak Cuijpers als trainer op te volgen. Hij had jarenlang met succes voor EVV uit Echt gevoetbald en wilde een stapje terug doen. Dus aanvaardde Geert het aanbod van Walburgia. Met hem ging de vereniging een toptijd tegemoet. In 1974 promoveerde het tweede elftal naar de 2^e klasse afdeling Limburg, waarna in het volgende seizoen de doorstoot naar de 1^e klasse werd gerealiseerd.

*Walburgia 2 voor de eerste keer kampioen (seizoen 1973 -1974)
Zittend: Geert Maessen (trainer), Leo Smeitz, Harie Pex, Jo Rutten, Theo Laugs, Jo Smeets,
Pierre Roufs, Frans Rutten en Sjaak Kox.
Staannd: Frans Pex (grensrechter), Jan Busschops (bestuurslid), Geer Storms, Jo Dekkers,
Math Golsteyn, Peter Beunen, Piet Bogie, Jan Beunen, Herman Kentgens (met
spandoek), Jan Beerens, Tjeu Graus, Piet Rutten en Jacq Stassen (voorzitter).*

Feesten in clublokaal Mofers.

Walburgia seizoen 1973-1974.

Zittend: Charel Beunen, Jack Roufs, Jack Peulen, Jos Graus, Frans Rutten en Peter Beunen. Staand: Jacq Stassen (voorzitter), Albert Beunen, Leo Smeitz (waterdrager), Sjaak Kox, Sjra Tummers, Sjra Smeets, Huub Busschops, Piet Bogie, Harie Peulen, Herman Damen, André Beerens, Jan Busschops (bestuurslid) en Geert Maessen (trainer).

Walburgia 1 zat ook nadrukkelijk in de lift. Dit elftal speelde reeds in de 1e klasse afdeling Limburg en promotie naar de 4e klasse KNVB zat er aan te komen. Met Jack Roufs en Charel Beunen als topscoorders. Er moest voor de promotie echter geknokt worden. Vijf wedstrijden voor het einde van de competitie in 1975 kwamen nog vijf ploegen in aanmerking voor het kampioenschap. Dan verspeelt Walburgia een duur punt, waardoor een 2^e plek nog het hoogst haalbare wordt.

Jack Roufs wint kopduel van Vesta-spelers.

Die bood echter nog steeds gelegenheid om via de nacompetitie de sprong naar de 4^e klasse te maken, welke echter net niet kon worden benut. In het jaar daarop lagen de kansen beter. In 22 wedstrijden werden 37 punten behaald. Jack was andermaal de topscoorder. Lange tijd ging het tussen Walburgia en Vesta uit Melick, maar die werden door onze 11 verschalkt. De promotie was een feit. Tevens moest op een snikhete pinkstermaandag in 1976 de bekerfinale tegen Amicitas uit Meerssen in sportpark 'het Anker' te Born worden gespeeld. Na 8 minuten opende Jos Graus de score en toen hij even later in het strafschopgebied werd gevloerd, miste Charel Beunen de penalty niet. Jack Roufs maakte vervolgens de klus af. De beker werd met 3-1 gewonnen.

Walburgia 1 kampioen 1975/1976.

Zittend: Frans Rutten, André Beerens, Jack Roufs, Jan Vergoossen, Charel Beunen, Sjaak Kox.

Staannd: Harrie Damen, Piet Rutten, Geert Maessen, Piet Bogie, Albert Beunen, Sjra Tummers, Huub Busschops, Jack Peulen, Jos Graus, Sjra Peulen, Frans van Helden.

Walburgia kampioen

(Van onze verslaggever)
OHE EN LAAK - De vierde keer was 't voor afdelingsclub Walburgia raak. Werd de club uit het Maasdorpje verleden seizoen in de nakompetitie door Merselo tijdens de laatste wedstrijd teruggevozen, nu duldde de

ploeg geen enkele weerstand. Zaterdag reeds werd Walburgia 4de Klasse, toen konkurrent Vesta een nederlaag leed bij FC RIA.

"Ik dacht dat over dit kampioenschap niet te twisten valt en dat de titel

terecht is gekomen bij de club die er het meeste aanspraken op kon maken", aldus speler-trainer Gerard Maessen (36).

"Wij hebben momenteel een voorsprong van zeven punten op nummer twee

Vesta en 13 punten op nummer drie". "Ja natuurlijk blijf ik doorgaan," aldus de dolgelukkige speler-trainer, "van het werk wil ik ook de vruchten plukken en deze ploeg moet het ook in de KNVB kunnen red- den".

Maar het seizoen was nog niet ten einde. De winst in de 1^e afdeling Limburg gaf recht op deelname aan de voorronde van het Nederlands kampioenschap voor afdelingskampioenen. Dus vertrokken op 30 mei twee bussen met spelers en supporters naar Arnhem. Hier werd begonnen met een harde wedstrijd tegen Noviomagum. Reeds na 5 minuten verliet Jo Rutten geblesseerd het veld en tegen het einde van de wedstrijd raakte Jack Peulen zelfs zodanig geblesseerd, dat hij de rest van de dag was uitgeschakeld. Dankzij een doelpunt van Frans Rutten werd niettemin met 1-0 gewonnen. Ook de tweede wedstrijd werd met winst afgesloten, terwijl Walburgia in de derde wedstrijd met 1-1 genoeg moest nemen. Het kwam nu aan op de laatste wedstrijd tegen Waalre. Uiteindelijk bleek dat die iets meer klasse in huis hadden dan wij, dus lagen we eruit.

Dat mocht de pret echter niet drukken. In zaal Bongaarts was reeds een drukbezochte receptie vanwege de promotie gehouden. Er volgde nog een om de bekerwinst te vieren. De spelers kregen elk een voetbaltas en trainer Geert Maessen een horloge met inscriptie.

In het seizoen '76-'77 moest het 1^e elftal wennen aan de 4^e klasse KNVB. Toch eindigde het in de subtop. In het daaropvolgende seizoen waren de problemen nog niet voorbij. Het feit dat Wim Everaers uit Elsloo Geert Maessen als trainer had opgevolgd, was daarbij minder bepalend dan het vertrek van Jan Vergoossen en Jos Graus uit de basisopstelling. Uiteindelijk wist Walburgia 1 zich toch in de 4^e klasse te handhaven. Geert voetbalde toen mee in het 1^e en werd in dat jaar tevens voorzitter van de vereniging.

Kampioensteam seizoen 1978-1979.

Zittend: Jo Rutten, Huub Busschops, Frans Rutten, Albert Beunen, Geert Maessen, Jack Beunen, Charel Beunen, Sjaak Kox en Piet Moors.

Staannd: Theo Laugs, Jack Roufs, Wim Everaers, Ton Joosten, Bert Peulen, Jos Graus, Jack Peulen, Peter Kranen, Geert Peulen en Sjra Tummers

In 1979 ging het duidelijk beter. Het 1^e team herstelde zich volledig onder de inspirerende leiding van Wim Everaers en draaide top. Zo gebeurde het dat op 4 juni van dat jaar tegen de Slekker Boys voor het kampioenschap moest worden gestreden. Ons team begon nerveus, maar raakte al snel in het spel. Geert Maessen speelde daarbij een beslissende rol. Reeds na 10 minuten kopte hij de bal tegen de lat van de Slekk, waarna Charel Beunen deze met zijn borst over de doellijn drukte. Vijfentwintig minuten later kreeg Geert andermaal een gouden kans. Vanaf 16 meter kon hij aanleggen en de bal via de vingertoppen van de keeper in het doel knallen. Promotie naar de 3e klasse KNVB was een feit. Geen geringe prestatie voor een club uit een dorp met 850 inwoners.

Daarmee was de absolute top bereikt. Helaas zette daarna het verval langzaam maar zeker in. In 1980 degradeerden zowel het 1e, 2e én 3e elftal. Enige lichtpuntje was dat het vierde in de nacompetitie promoveerde. Daar legde Walburgia zich niet bij neer. In 1981 promoveerde het 2e weer naar de 2e klasse en in 1982 eindigde het 1e weer op een 2e plaats in de vierde klasse KNVB. Toch bleek de rek eruit. In het seizoen '86-'87 had het eerste na 11 wedstrijden pas 7 punten bijeen gesprokkeld. Degradering lag op de loer. De laatste wedstrijd uit de competitie werd op 10 mei tegen EVV Echt gespeeld. Het werd gelijkspel, hetgeen betekende dat Walburgia met RIOS '31, St. Joost en FC RIA op een gedeelde laatste plaats eindigde. Dus moesten degradatiewedstrijden worden gespeeld. Van FC RIA werd met 2-0 gewonnen. Door het betere doelsaldo hoefde Walburgia alleen nog maar tegen St. Joost gelijk te spelen. Hiermee werd degradatie nipt voorkomen. In het jaar daarop eindigde het eerste op een verdienstelijke 6^e plek in de competitie, maar in 1989 lag andermaal degradatie op de loer. Er werd in dat jaar weliswaar nog een mooi 25-jarig jubileumfeest op touw gezet, maar de club had het heel moeilijk. Oudere spelers stopten met het actieve voetbal en er was te weinig jeugd om de gaten te vullen. Het nieuwe bestuur dat onder aanvoering van Piet Moors aantrad, probeerde het tij te keren, hetgeen echter niet mocht baten. Het einde leek in 1992 nabij.

De spanning is te snijden, niet alleen voor trainer Everaers en Albert Beunen maar ook voor de honderden Walburgia-fans.

Radioverslaggever Nico Jessen van de ROZ interviewt speler-voorzitter Geert Maessen.

Ook de schrijvende pers is aanwezig.

Kampioenswedstrijd op 4 juni 1979

Van al die interviews krijgt men dorst.

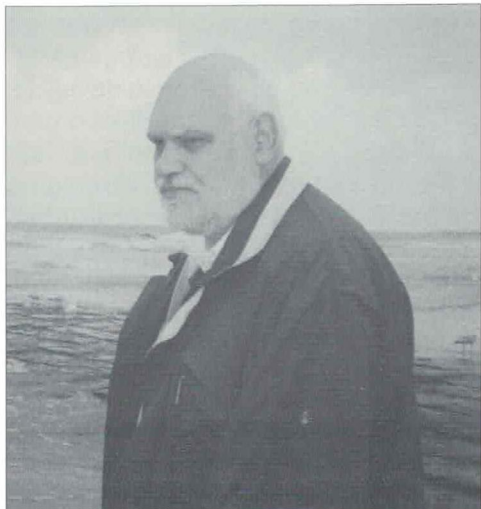

In afwachting van

Serenade van harmonie St. Cecilia en toespraak van voorzitter Karel Beunen.

Leo Smeitz, de trouwe supporter

Walburgia mag zich gelukkig prijzen met een grote schare supporters. Enkele van hen namen een speciale plek in, zoals Leo Smeitz. Sinds 1964 bezocht hij trouw de thuiswedstrijden. In eerste instantie had hij de meeste belangstelling voor de wedstrijden waarin zijn broers Frans en Wim speelden. Later volgde hij alle teams op de voet. Een nederlaag kon hij maar moeilijk verkroppen. Elke maandagochtend werd vlijtig de krant doorgevlooid. En wanneer Walburgia weer eens gewonnen had, heerste tevredenheid in huize Smeitz. Maar het kon ook goed mis gaan. Zoals die ene keer, toen in de krant vermeld werd dat Walburgia 2 had verloren, terwijl dit niet klopte. De fout moest hersteld worden. 's Avonds laat werd door de krant

rectificatie toegezegd.

Ook nadat Leo naar Echt verhuisde bleef hij de wedstrijden op de Laak trouw volgen. Jarenlang werd hij door familieleden wekelijks naar de Laak gebracht. Ook als er geen wedstrijden gespeeld werden, 'moest' hij toch naar de Laak. Hij moest dan op het mededelingenbord gaan kijken om te zien wanneer de volgende wedstrijden werden gespeeld. Leo had hart voor de club, maar het omgekeerde was ook het geval. Dat bleek eens te meer toen de spelers bij gelegenheid van het kampioenschap in 1976 aan het bestuur vroegen of ook Leo achter de receptietafel plaats mocht nemen.

Aldus geschiedde. Zijn onverwachte overlijden op 20 juni 1997 kwam binnen de vereniging hard aan.

Terreinen en lokalen

Zo flitsend als Walburgia sportief van start ging, zo moeizaam was het om de gewenste accommodatie te realiseren. Zoals eerder is opgemerkt, had de aanleg van het voetbalveld reeds de nodige voeten in de aarde. En er stond nog geen kleedlokaal. Ook dat moest er natuurlijk komen. Hoewel, anno 1964 was zo'n lokaal geen vanzelfsprekendheid, laat staan in de uitvoering zoals wij die nu kennen. Menige vereniging uit de buurt beschikte eveneens (nog) niet over een kleedruimte. Daar kleepte en waste men zich dan meestal in het café dat als verenigingslokaal gold. Waar wel reeds een kleedlokaal was gebouwd, was de inrichting en uitvoering vaak simpel, naar huidige maatstaven misschien zelfs primitief te noemen. Niet zelden ontbrak nog aansluiting op de waterleiding en het riool. Eén voor één wisten de spelers zich dan boven troggen met opgepompt water. En gas voor een centrale verwarming ontbrak nagenoeg altijd.

Zo was ook de situatie in Ohé en Laak. Sinds 1962 was het dorp aangesloten op het waterleidingnet, als een der laatste gemeenten in Nederland. Dus daar kon architect Sjra Peulen bij het ontwerp rekening mee houden. Maar voor de verwarming die hij in gedachten had, ontbraken nog de mogelijkheden. Niettemin ging op 20 augustus 1964 de bouw van start. Harie Vaassen, een vakkundig metselaar, had de klus op zich genomen. Hij werd bijgestaan door de jeugd die nog zomervakantie had. Toen die teneinde was, stelde de gemeente Chris Goossens als jongste ambtenaar ter beschikking. Hij bleek een vlotte handlanger die Harie snel van de nodige specie en stenen voorzag. Dus schoot de bouw boven verwachting op. Aan het begin van het seizoen was de ruwbouw klaar. Het gebouw werd al spoedig in gebruik genomen, hoewel de leden nog twee jaar met de afwerking in de weer waren.

Daarmee waren echter nog lang niet alle wensen van de spelers en het bestuur vervuld. Door het ontbreken van verlichting op het veld werd in de wintermaanden onder de straatlantaarns, en bij slecht weer in de Verenigingszaal getraind. Dat waren natuurlijk verre van ideale omstandigheden, hoewel door het beperkte gemotoriseerde verkeer dat straatvoetbal niet gevaarlijk was. De zaal was daarentegen eigenlijk veel te klein. Zo kon het gebeuren dat bij een baloefening op de jeugdtraining een glazen lampenkap aan het plafond werd geraakt. Er brak een grote scherf af die Frans Maessen in een been trof, waarna de ongeluksvogel met een grote vleeswond naar het ziekenhuis moest worden gebracht. Toch wist trainer Leo Faassen de spelers te motiveren, hetgeen zowel de speltechniek alsook de conditie zeer ten goede kwam. Mede hierdoor werden de prima resultaten geboekt. En die leverden geld op. De vele supporters en toeschouwers betaalden immers entree en ook tijdens de recepties ontving de club menige enveloppe. Vandaar dat de kascommissie tijdens de jaarvergadering in 1965 niet alleen boeken kon goedkeuren waarin het trotse bedrag

van fl. 5354,28 stond genoteerd, maar dat zij daar ook een advies aan verbond:

“Zonder in beleidskwesties te willen treden, deze behoren immers tot de competentie van het bestuur, zouden wij, gezien de grootte van de aanwezige liquide middelen, willen attenderen op het aanbrengen van een deugdelijke verlichting op het sportterrein en het aantrekken van een ter zake deskundige trainer.”

Die trainerskwestie was reeds daarvoor in het bestuur aan de orde gesteld. Na Leo Faassen trad in het seizoen '65-'66 Leen Kiers uit Grevenbicht aan. Ook die kon als speler van eredivisieclub Sittardia 's zondags niet bij de wedstrijden aanwezig zijn. Hetzelfde gold voor trainer Kehrens die voor het daarop volgende seizoen werd aangetrokken. Hij ontbrak door omstandigheden zelfs regelmatig op de trainingen. Vandaar dat het advies aangaande de trainer werd opgevolgd en Sjaak Cuijpers uit Echt aantrad. Die bracht continuïteit in het spel.

Aangaande de verlichting bleef het bestuur echter zeer terughoudend. Naar bleek zouden twee eenvoudige masten met elk één schijnwerper al fl. 1500,- kosten. Zou men aan de wensen en behoeften van de spelers tegemoetkomen, dan waren de ruim 5000 gulden die de vereniging in kas had niet genoeg. Terdege bewust van het feit dat de riante kasstroom grotendeels te danken was aan de extra inkomsten als gevolg van de behaalde successen, vond het bestuur het financiële risico voor de lange termijn te groot.

Daar moest men het tot aan de jaren zeventig mee doen. De club klom in die jaren langzaam maar zeker naar zijn top. Dat was een van de redenen om de accommodatie op te knappen en uit te breiden. Tevens vond men het hoog tijd eindelijk de noodzakelijke veldverlichting aan te brengen. Voorts moest er een tweede speelveld komen. Het eerste, dat wil zeggen het huidige trainingsveld, kreeg het vele jaren zwaar onder het intensieve gebruik. Daarnaast liet het veld aanvankelijk het regenwater heel slecht door. Vandaar dat het in de zomerpauzes door kantonnier Tjeu Beerens en leden van de vereniging moest worden opgeknapt. Ook het maaien was in die dagen een heel karwei. Omdat Tjeu al op leeftijd was, werd ook dit vaak door enkele jonge leden ter hand gepakt. Ze liepen dan met de toenmalige handcirkelmaaier ruim 8 km om het gras te korten. Tijdens de zomermaanden werd zelden door de kantonnier gemaaid. Men liet het gras groeien. Dan kwam wethouder en loco-burgemeester Karel Beunen dagelijks met zeis, paard en wagen om het als veevoer te maaien.

De eerste plannen voor een tweede veld werden eind jaren zestig gesmeed. Maar het duurde tot 1978 voordat dit feestelijk in gebruik kon worden genomen. Begin jaren zeventig liet de aannemer al mensen en materieel aanrukken. Via planken werden bergen zand

over het terrein verspreid om een geschikte bovenlaag op de stenige ondergrond te krijgen. Toen dat te langzaam ging, werden zware machines in stelling gebracht. Daardoor verliepen de werkzaamheden sneller. Regelmatig gaf het bestuur aan ernstige twijfels te hebben over de gang van zaken. Toen een vertegenwoordiger het veld uiteindelijk kwam keuren alvorens het in gebruik kon worden genomen, had zich een heel gezelschap rondom hem verzameld. Onder hen Piet Rutten, die nauwlettend de zaken in de gaten hield. Toen de keuring was afgelopen, haalde hij het officiële boekje van de KNVB tevoorschijn en bracht de droeve melding dat dit terrein niet aan de formele criteria voldeed. Het was enkele meters te klein! Dus moest het werk worden overgedaan. Knarsetandend gingen de aannemer en gemeente hiermee akkoord.

Onderwijl was Piet Rutten in 1974 voorzitter geworden. Onder zijn bezielende leiding werden de handen ineengeslagen om de kleedlokalen op te knappen en te voorzien van douches en verwarming. Er lag immers inmiddels gas. Tevens stond de veldverlichting nog steeds torenhoog op het verlanglijstje. In 1967 waren in de linker hoek aan de straatkant van het speelveld twee palen geplaatst waarop kleine schijnwerpers waren bevestigd, die nauwelijks licht gaven. In 1969 werden deze vervangen door enkele palen bij het kleedlokaal. Dat was natuurlijk niet echt 'state of the art'. Erger was echter dat daardoor het veld in de buurt van die twee masten onevenredig werd belast, hetgeen de grasmat niet ten goede kwam. Dus gingen de leden in het seizoen '74-'75 aan de slag om rondom het speelveld acht lichtmasten te plaatsen.

Stap voor stap werd het dus wat met de accommodatie en het veld, maar de club wilde meer. Er lagen plannen voor een instructielokaal, de huidige kantine. Omdat burgemeester Mooren nog maar pas in Ohé en Laak benoemd was, had op 29 november 1974 een oriënterend gesprek met hem plaats. Bij die gelegenheid presenteerde het bestuur echter ook maar even de plannen voor dat instructielokaal. B & W waren zeer positief en hierna konden de plannen nader worden uitgewerkt. Sjra Peulen en André Baeten maakten de bouwtekening en begroting die via de gemeente naar het Ministerie van Volkshuisvesting werden gestuurd met het verzoek voor een subsidie. Nadat die was toegekend, ging de Gemeenteraad in februari 1975 aarzelend akkoord en konden de werkzaamheden van start gaan.

Eerst werden de kleedlokalen onder handen genomen, daarna kon met de bouw van het instructielokaal worden begonnen. De werkzaamheden werden goeddeels door de eigen leden uitgevoerd en in 1977 kon de feestelijke opening plaatsvinden.

Doordat het tweede veld zo lang op zich liet wachten, moest het speelveld intensief worden benut. Dat kwam de grasmat niet ten goede zodat men moest vrezen dat de KNVB het veld zou afkeuren.

In mei 1976 werd daarover met de gemeente overleg gevoerd. Er werden externe adviezen ingewonnen die ertoe leidden dat het terrein werd ontlicht en door kantonniërs en enkele leden van de voetbalclub van teelaarde werd voorzien. Vervolgens werd het geëgaliseerd en door Guus Rutten opnieuw ingezaaid. Moeder natuur hielp kortstondig mee met groeizaam weer in de vorm van overvloedige regen en hoge temperaturen. Daarna volgde een heel lange droogteperiode waardoor er veel besproeid moest worden. Vandaar dat het speelveld er einde juni redelijk bijlag en de KNVB dit goedkeurde. Toen in de zomer de droogte aanhield, werden door DSM brandslangen ter beschikking gesteld om het sproeien te vergemakkelijken. Dat bleek een prima zet. Aan het begin van seizoen '76-'77 kon op een heel redelijk veld van start worden gaan.

En zoals gezegd werd in 1978 het nieuwe veld in gebruik genomen. Men liet de opening samenvallen met een verbroederingsfeest tussen Ohé en Laak en de Belgische gemeente Uikhoven. Er werd een vriendschappelijke wedstrijd gespeeld, die geheel in stijl eindigde in een gelijkspel.

Er bleek echter bij de aanleg van het veld iets fout te zijn gegaan want in de wintermaanden bleef het veld onderwater staan zodat meermaals wedstrijden moesten worden afgelast. En in de zomer werd het veld hard en het gras geel. Er volgde weer overleg op het gemeentehuis, waarna vertegenwoordigers van de Nederlandse Sportfederatie (NSF) en de KNVB erbij werden gehaald. Onder hun supervisie was het veld immers aangelegd. Grondmonsters werden genomen en een rapport geschreven. Hierin stond dat op circa 25 cm onder het maaiveld een laag grond zat die zo hard was als beton. Er werd een plan opgesteld waarbij onder andere de grond gefraisd en gedraineerd moest worden. Daartoe diende langs het hele veld een riolering te worden aangelegd. De totale kosten werden op meer dan fl. 100.000,- geraamd.

Dat was de gemeente te gortig. Zij haalde de Heidemij erbij, die het eerste veld in 1962 had aangelegd. Na studie van het rapport kwam zij met een veel goedkopere oplossing op de proppen.

Zij bood voor fl. 4.800,- een behandeling aan met een aparte machine. Dat bleek een geweldig succes. Het water zakte voortaan goed weg.

Begin jaren '80 kwam vervolgens andermaal de veldverlichting op de agenda. Gedurende de wintermaanden moesten verschillende wedstrijden bij kunstlicht worden gespeeld en eigenlijk vond men de lichtopbrengst van de nog niet zo lang geleden vernieuwde installatie toch te klein. In 1981 bekeek het bestuur daarom welke mogelijkheden er waren om die te verbeteren. Er kwamen offertes op tafel.

De bedragen gingen echter de financiële mogelijkheden van de club te boven. Vandaar dat enkele bestuursleden bereid waren in totaal een bedrag van fl. 4000,- renteloos aan de vereniging te lenen. Toen daarenboven de financiële reserve, die in 1969 statutair was ingesteld, mocht worden aangesproken, was de financiering rond.

Voor de lieve som van ruim fl. 15.000,- kreeg Walburgia in 1983 een veldverlichting die aan alle wensen en behoeften voldeed.

In de jaren daarna vonden geen wezenlijke uitbreidingen of nieuwbouw plaats. Einde jaren '80 moest worden geconstateerd dat de accommodatie dringend aan een opknapbeurt toe was, maar de clubkas was nog leeg. Met financiële steun van de gemeente en Stevol werden de noodzakelijke middelen bijeengebracht. Daarna werden op gezette tijden acties als windbuksschieten en dansavonden georganiseerd om de kas te spekken. Van de opbrengsten vond ook het noodzakelijke onderhoud plaats.

Besturen en besluiten

Het eerste bestuur onder leiding van Jacq Stassen bestond in hoofdzaak uit 'de mannen van het eerste uur'. Frans van Helden, Miel Beunen, Harie Damen, Jo Küppers en Wim van de Laar hadden het initiatief genomen. Jan Busschops sloot zich vervolgens aan. Jacq was als gemeentesecretaris een centraal figuur binnen de Laakse gemeenschap. Hij fungeerde als steun en toeverlaat van alles en iedereen. Voor vele caritatieve instellingen vormde hij een waardevolle contactpersoon. Als enthousiast voetballiefhebber en lid van het winnende team uit 1946 bleef het hem achtervolgen dat de club daarna tien jaar inactief was. Toen hij merkte dat Guus Rutten einde jaren '50 serieuze initiatieven ontplooidde om tot een herstart te komen, steunde hij die van harte. Daarmee werd hij een van de drijvende krachten die mede door zijn positie binnen de gemeenschap de meest geschikte persoon was om voorzitter te worden. Dat bleef hij tien jaar lang. En het waren goede jaren. Sportief werd menig succes afgesloten met drukbezochte recepties, die bovendien geld opleverden. Daar droeg Wim van de Laar met de lotto- en totoformulieren zijn eigen steentje aan bij. Tot in 1976 bracht hij die elke vrijdag trouw naar het afdelingkantoor in Sittard. Met het geld dat al deze activiteiten opleverden, ging het bestuur echter bedachtzaam om. Er werd naar de lange termijn gekeken.

Toen Jacq Stassen het in 1974 welletjes vond, droeg hij de fakkel over aan Piet Rutten. Frans van Helden bleef secretaris, Jan Beerens werd penningmeester, Sjra Peulen, Jo Dekkers, Sjra Griens, Tom Sangers, Harie Damen en André Baeten completeerden het bestuur. Piet was in 1964 de jongste speler van het eerste elftal en droeg tot 1970 zijn steentje bij aan de sportieve successen. Toen moest hij zijn voetbalschoenen als gevolg van serieuze rugklachten aan de wilgen hangen. Hij bleef echter een zeer betrokken lid. Mede daardoor werd hij tot voorzitter gekozen, niet in de laatste plaats tot verrassing van hemzelf. Hij had eigenlijk geen ambities voor die functie. Toch bleek hij de juiste man op de juiste tijd op de juiste plek. Piet wist als geen ander het bestuur en de leden te motiveren de schouders eronder te zetten en 'eindelijk' de sportaccommodatie op peil te brengen. Onder zijn voorzitterschap werden het kleedlokaal opgeknapt, een tweede speelveld aangelegd en het instructielokaal, dat wil zeggen de huidige kantine, gebouwd. Ook kwam de veldverlichting op orde. De club beleefde op sportief gebied een absolute topperiode.

In 1978 nam Geert Maessen de voorzittershamer van Piet Rutten over. Hij was in '72 trainer geworden en kwam in datzelfde jaar op de Laak wonen. Door zijn strakke maar bezielende trainingen werden geweldige successen geboekt. In '78 vond Geert het echter welletjes. Hij kon het trainerschap steeds moeilijker met zijn werk combineren. Vandaar dat hij in het 1^e elftal ging meevoetballen. Even later werd hij tot voorzitter van Walburgia verkozen. Frans van Helden bleef secretaris. Jo Dekkers werd penningmeester en Frans Pex, Sjra Griens,

Sjra Peulen en Harie Damen completeerden het bestuur. Tijdens hun zittingsperiode werd onder andere de verlichting geschikt gemaakt om wedstrijden te spelen. Sportief ging het na de promotie naar de 3^e klasse KNVB in 1979 op en neer.

Na vier jaar vond Geert het ook tijd het voorzitterschap over te dragen. In 1983 werd daarop Frans Pex verkozen. Die zat toen reeds 10 jaar in het bestuur en fungeerde 's zondags als grensrechter. Ook stond hij met regelmaat achter de tap in de kantine. Frans van Helden bleef nog steeds secretaris, Jo Dekkers penningmeester. Tevens hielp hij mee de jeugd te trainen en begeleiden. Verder zaten Sjef van de Laar en Tom Sangers in het bestuur. Zij fungeerden als manusjes-van-alles. Het beleid was er eerst en vooral op gericht om Walburgia 1 in de 4^e klasse KNVB te houden. Men kon maar met moeite van het succes en prestige loskomen. De kantine vormde inmiddels het middelpunt van de vereniging. Elke donderdag werd er woest 'genaegeld', hetgeen de clubkas spekte. Evenals de zestallentoernooien die in die dagen jaarlijks met groot succes werden georganiseerd. Dit alles kon niet voorkomen dat er leegloop onder de leden en vrijwilligers plaatsvond. Het feit dat inmiddels de 'politiek' het bestuur was binnengeslopen, droeg niet bij aan de onderlinge samenhang. Daar stond overigens tegenover dat de gemeenteraad in 1990, aan de vooravond van de opheffing van Ohé en Laak als zelfstandige gemeente, akkoord ging met een 25-jarige huurovereenkomst. Sindsdien betaalt de vereniging een bijzonder gunstig huurtarief. Belangrijk voor de teruggang was verder dat weinig aandacht aan de jeugd werd geschonken. Vandaar dat er geen plaatsvervangers klaarstonden toen de oudere spelers uit de

competitie stapten. Niettemin werd in 1989 met veel plezier het 25-jarig jubileumfeest gevierd.

Feestprogramma	
ter gelegenheid van het 25-jarig bestaan van	
VV Walburgia	
<i>Zaterdag 27 mei</i>	
14.30 uur	Veteranen Walburgia – Veteranen Stevensweert
17.00 uur	Huldigingswedstrijd Walburgia 1 – EVV 1
20.00 uur	Reünie en huldiging jubilarissen in zaal Bongaarts, Walburgisstraat 13, Ohé en Laak
<i>Zondag 28 mei</i>	
14.00 – 16.00 uur	Receptie i.v.m. 25-jarig bestaan in zaal Bongaarts, Walburgisstraat 13, Ohé en Laak
na 16.00 uur	Gezellig samenzijn
<i>Maandag 29 mei</i>	
20.00 uur	Kienen in zaal Bongaarts, Walburgisstraat 13, Ohé en Laak
21.30 uur	Trekking loterij door notaris Bos

Het feestprogramma t.g.v. het 25-jarig bestaan van VV Walburgia.

Bestuur en erevoorzitter in afwachting van receptie.

V.l.n.r.: Jacq Stassen (erevoorzitter), Sef van de Laar, Tom Sangers, Jo Dekkers, Frans van Helden en Frans Pex. Erevoorzitter J. Stassen en secretaris F. van Helden ontvingen een KNVB waarderingsspeld in zilver.

Jeugdige aanwezigheid

Jubilarissen: Charel Beunen, Albert Beunen, Peter Beunen, Harie Pex, André Beerens en Wim van de Laar.

*Voetballende jubilarissen worden voorafgaande aan de huldigingwedstrijd in de bloementjes gezet.
V.l.n.r.: André Beerens, Tom Sangers (met vlag), Peter Beunen en Harie Pex.*

In dat jaar nam Piet Moors het voorzitterschap van Frans Pex over. Piet was in 1975 als speler overgekomen van VV Vlodrop en vormde jarenlang een vaste kracht op het middenveld. Frans van Helden trad na 25 jaar secretariaat terug. Hij had in 1946 als speler van Dieteren al kennisgemaakt met Walburgia, en toen hij in '52 naar de Laak verhuisde, trad hij toe tot de 'familie'. Behalve met het secretariaat, bemoeide Frans zich ook fanatiek met het 2^e elftal. Als leider en grensrechter. Voorts schreef hij menig overtuigend bezwaarschrift aan de KNVB en maakte hij onder andere de speelschema's voor de zestallen-toernooien. Omdat met Frans van Helden ook Frans Pex en Tom Sangers een stap terug deden, moest een aantal nieuwe bestuursleden worden gekozen. Dat werden Charel Beunen, Jac Peulen en Fons Roufs. Jo Dekkers en Sef van de Laar bleven zitten. Frans, Tom en Wim werden tot ereleden benoemd. Tijdens de eerste bestuursvergadering werd Charel Beunen tot secretaris gekozen. Voor het penningmeesterschap stelden zich echter twee bestuursleden kandidaat, te weten Jo Dekkers, die deze functie al jarenlang vervulde en Fons Roufs. Toen die laatste werd gekozen, legde Jo zijn bestuursfunctie neer.

Het ging in de dagen helaas niet goed met de financiën van de club. Op 1 december van dat jaar riep het bestuur een ledenvergadering bijeen waarop onder andere aan de orde werd gesteld dat het kleedlokaal aan een grote opknappbeurt toe was en het instructielokaal gerenoveerd diende te worden, terwijl de kas leeg was. Tevens werd een jeugdplan gepresenteerd, waarbij Huub Busschops, Jack Roufs en Charel Beunen als trainers een leidende rol kregen.

De financiën werden enigszins op orde gebracht via een subsidie van fl. 5000,- van de Gemeente, die bovendien bereid was de subsidie per jeugdlid te verhogen. Tevens werd de lening van fl. 4.000,- van de bestuursleden door Stevol omgezet in een schenking. Voorts verleenden zij een gift van fl. 500,-. Last but not least spande Math Bongers zich tot het uiterste in, waardoor de opbrengst uit de lotto- en totogelden

toenam. De Gemeente verving vervolgens ook nog de afrastering rondom het oude veld en leverde nieuwe netten voor de doelen. Om het draagvlak verder te vergroten, werd een veteranenelftal opgericht. Hiervoor bleek grote belangstelling. Er kon dus een doorstart worden gemaakt.

Die kwam echter niet goed van de grond. De spelers lieten tijdens de trainingen te vaak en zonder afmelding verstek gaan. En ook de competitie verliep moeizaam. Het bleek alles behalve makkelijk om twee elftallen op de been te krijgen. Vandaar dat in het seizoen '90-'91 twee ledenvergaderingen werden belegd. Eén waarop de leden beterschap beloofden en een tweede waarop moest worden geconcludeerd dat daar niets van terecht kwam. Daarop dreigt het bestuur voltallig af te treden wanneer er in het volgende seizoen niet daadwerkelijk verbetering optrad. Om de financiën op peil te houden werden kerstkaarten verkocht, een loterij gehouden, een bloemenactie op touw gezet en twee zestallentoernooien georganiseerd.

Het mocht allemaal niet baten. Na een evaluatie tijdens een ledenvergadering op 31 januari 1992, besloot het bestuur in de zomer van dat jaar af te treden. Dat gebeurde op de jaarvergadering op 17 juli. Toen vervolgens bleek dat er onder de leden geen animo was voor een bestuursfunctie, kwam het voortbestaan van Walburgia ernstig in gevaar. Daarop namen Henny Driessen en Sjra Tummers namens de veteranen het initiatief om op woensdag 22 juli tot een nieuwe vergadering te komen in de kantine. Iedereen die bereid was zitting te nemen in het nieuwe bestuur was van harte welkom. Eén week later, op 31 juli, konden in een ledenvergadering Henny Driessen, Geert van Lankveld, Geert Peulen, Huub Busschops, Frans Beunen, René Pex, Sjra Tummers, Johan Welp en Sjra Smeets tot bestuursleden worden benoemd.

Henny Driessen werd voorzitter. Hij was in 1989 op de Laak komen wonen en was nagenoeg meteen gestrikt voor het veteranenteam. Henny stemde toe, en verdiende als externe al heel snel een vaste basisplaats. Niet verwonderlijk, gezien het feit dat hij in jongere jaren een heel verdienstelijk amateur was die voor onder andere VV De Ster uit Stein menig doelpunt wist te scoren. Met zijn medebestuurleden pakte Henny Driessen de zaken gestructureerd aan. Er werd geïnventariseerd welke problemen er lagen en hoe die het beste konden worden opgelost om de toekomst van Walburgia veilig te stellen. Dat mondde uit in een serieuze beleidsnotitie onder de veelzeggende titel 'Walburgia, vandaag én morgen'. Doel was om van de vereniging een constante factor binnen de Laakse gemeenschap te maken. Met slechts 77 leden, waarvan 7 jeugdspelertjes, kon daar op dat moment geen sprake van zijn. Dus was het beleid gericht op het versterken van de jeugdafdeling. Een en ander werd onderbouwd met een gedegen financieel- en personeelplan. Niets werd aan het toeval overgelaten.

Veteranenteam 1992.

Zittend: Jan Beunen, Peter Evers, Huub Busschops, Math Golsteyn, Jan Beunen, Geert Maessen, Henny Driessen, Jack Roufs en Sjra Tummers.

Staannd: Harie Pex, Jos Vos, Sjra Smeets, Sjaak Kox, André Beerens, Peter Beunen, Herman Damen, Jo Dekkers, Charel Beunen (secretaris), Piet Moors (voorzitter) en Math Bongers (bestuurslid).

Men realiseerde zich daarbij dat het noodzakelijk was dat er niet alleen voetbalactiviteiten moesten worden geboden om de jeugd voor de voetbalclub te interesseren. Dus werd naast de wekelijkse trainingen en wedstrijden op zaterdag ook zaalvoetbal in Stevensweert georganiseerd, evenals instructiefilms, spellenmiddagen, bezoek aan zwembad de Tongelreep en zelfs een sinterklaasavond. Een absoluut hoogtepunt vormde het bezoek van Sef Vergoossen, trainer van MVV en enkele van zijn spelers die op initiatief van Huub Busschops aan de jeugdspelertjes een onvergetelijke training gaven. De gesprekken die Huub met Sef voerde over tactische en technische tips waren eveneens heel waardevol.

Trainersstaf MVV op bezoek.

Trainingen gegeven door Sef Vergoossen.

Eén van de conclusies was dat er nog meer structuur in de jeugdopleiding moest worden gebracht. Vandaar dat het bestuur contact zocht met Hein Raets uit Schinveld. Hem werd gevraagd jeugdcoördinator te worden en de teams te trainen. Dat leidde er weer toe dat Jos Vos, Patrick Nieskens, Erwin Dekkers en Johan Dekkers KNVB-trainerscursussen volgden.

In 1996 vond het bestuur de tijd rijp om het beleid uitvoerig te evalueren. Tevens werden de mogelijke gevolgen van de Accommodatienota die de Gemeente Maasbracht, waartoe onder andere Ohé en Laak en Stevensweert inmiddels hoorden, in kaart gebracht. In die nota had de gemeente vastgelegd dat zij streefde naar een vermindering van het aantal sportaccommodaties binnen de gemeentegrenzen. Het plan was om alleen nog de sportcomplexen van Maasbracht, Stevensweert en Linne de A-status te verlenen. In die van Ohé en Laak zou dan niet meer worden geïnvesteerd. Dat zag het bestuur als een enorme bedreiging, niet alleen voor de vereniging, maar voor de dorpsgemeenschap als geheel. De samenwerking tussen de verenigingen was immers goed en het sportcomplex vervulde een belangrijke rol als ontmoetingsplaats. Een en ander werd verwerkt in de tweede bestuurlijke nota onder de titel 'Walburgia springlevend, maar hoe lang nog'. Omdat papier geduldig is, mobiliseerden het bestuur en de leden vervolgens het dorp. Een handtekeningenactie leverde meer dan 800 positieve reacties op. Die konden door de raad niet worden genegeerd. Vandaar dat de terreinen van Ohé en Laak bij raadsbesluit van 27 maart 1997 toch volledig in stand zouden worden gehouden.

In optocht naar het gemeentehuis om de petitie aan te bieden aan de gemeenteraad van Maasbracht op 26 augustus 1996.

Voorzitter Henny Driessen leest de petitie voor. Burgemeester Roep luistert aandachtig toe.

In optocht naar raadsvergadering op 27 maart 1997.

Het was erg druk in de raadzaal.

Wie de jeugd heeft, heeft de toekomst

De eerste wortels van Walburgia gaan terug naar twee studenten van 'op de Laak' die in den vreemde de aantrekkingskracht van het voetbalspel ontdekten. Zij infecteerden daarmee de jeugd van Ohé en Laak. Dat de vereniging nog steeds een centrale plek inneemt binnen de kleine dorpsgemeenschap, hangt voor een belangrijk deel samen met het feit dat in 1992 het roer radicaal werd omgegooid en de jeugd andermaal voorop werd gesteld. Daarmee is echter allerminst gezegd dat in de jaren daarvóór het aanstormend talent niet gekoesterd werd. In de beginjaren boekten de jonge onderwijzer Jo Peulen en Wim van de Laar met hun pupillen al snel heel aardige successen. Jo werd zelfs in 1966 al kampioen met de B1-jeugd en in het jaar daarna was het weer raak.

Maar er werd in die dagen niet alleen gevoetbald door de jeugdleden. Absolute hoogtepunten waren toen reeds de jeugdkampen. Het eerste vond plaats in Roggel, nu naast de deur, toen voor menig Lakenaar nog een soort wereldreis. Van sponsoring of subsidies was in die dagen nog nauwelijks sprake, dus werden kienavonden en luchtbuksschieten georganiseerd. De opbrengst werd in de kas van het jeugdkamp gestort. De noodzakelijke materialen als tenten, potten en pannen konden van de verkenners worden overgenomen. Dus ging men in die zomer van 1965 welgemoed op pad met fiets en bagage. En het werd in menig opzicht een gedenkwaardige week. Zo regende het in een van de eerste nachten dusdanig hard, dat Wim van de Laar naar de gemeente Roggel trok en om een andere accommodatie vroeg. Men mocht daarop de blokhut betrekken, hetgeen midden in die nacht gebeurde. Dat de jeugd van Walburgia zich niet snel uit het veld laat slaan, bleek toen eens te meer. Enkele jongelingen moesten wakker worden gemaakt terwijl ze nagenoeg helemaal in het water lagen.

Het had de lust op het gezamenlijk kamperen niet verminderd. In 1966 werd daarom intrek genomen bij het 'pastoorke' in het gemeenschapshuis van Nunhem. Hier sneuvelde door het jeugdige enthousiasme bijna het plafond, waarmee de pastoor niet blij was. Gelukkig kon alles in pais en vree worden opgelost. Daarna werd het kamp verkast naar de boerderij van de familie Scheres in Nunhem.

De voorbereidingen waren natuurlijk enorm. Om te beginnen had Jo Peulen inmiddels een algemeen reglement opgesteld. Hierin stond niet alleen hoe de leden zich op en om het veld dienden te gedragen, maar ook waaraan de kinderen zich tijdens het kamp moesten houden. Dat werd met de ouders besproken. Het diende vervolgens mede tot basis waarop reeds een week voor vertrek lijsten werden rondgedeeld wie waarvoor zou zorgen en wat de leden zelf mee dienden te nemen. Op zaterdagmorgen was het dan zover. De koffers, rugzakken en alle andere spullen werden verzameld en met de veewagen van Harie Damen naar Nunhem gebracht. De jeugd stapte onderwijl met de begeleiders op de fiets voor een tocht die enkele uren in beslag nam.

Dus werd voor onderweg drinken en een boterhammetje meegenomen. Op de boerderij ontstond vervolgens direct een gevecht voor de beste slaappleaatsen op de hooizolder. Hier speelden zich vóór het slapen gaan taferelen af die men beter niet aan de ouders vertelde. En 's ochtends toch weer vroeg uit de veren voor de ochtendgymnastiek. Per slot van rekening was het een sportkamp. Behalve dat er een voetbalwedstrijd tegen de jeugd uit Roggel werd gespeeld, werden de dagen gevuld met ravotten, stratego en speurtochten in en rondom het Leudal. Een absoluut hoogtepunt was een bezoek aan het buitenbad van Haelen. Voor jongens die gewend waren in de Maas te duiken een heel nieuwe ervaring. Wanneer het weer wat minder was, werd volop gekieënd en quizen gespeeld. Op woensdagmiddag kwamen de ouders op bezoek, die vol trots door hun kroost werden rondgeleid. Hoewel het tijdelijke afscheid menigeen een beetje zwaar viel, ging toch niemand mee naar huis.

Behalve Jo Peulen en Wim van de Laar, speelde ook diens echtgenote 'tante' Tiny een belangrijke rol in de begeleiding. Zij controleerde of de kinderen niet meer zakgeld mee hadden dan was afgesproken en stond voor het ontbijt steevast klaar bij de varkenstrog met brood, een klontje boter en beleg. Alle adviezen van ouders die meenden dat hun zoon bepaalde zaken niet lustte, bleken volstrekt overbodig. Iedereen at wat de pot schafte. En door de buitenlucht was de honger groot.

Mede door het slaaptekort hoefden Wim en Jo tegen het einde van de week steeds minder de trap van de hooizolder op om de bende tot rust te manen. Op vrijdag was het dan de sport voor iedereen om te zorgen dat de spullen die waren meegebracht ook weer door de eigenaar mee naar huis werden genomen. Ondanks alle inspanningen belandde menige sok in een vreemde wasmand. Al met al waren het heel prettige weken die door de begeleiders prima in goede banen werden geleid.

Naarmate het aantal jeugdspelertjes groeide, nam ook het aantal begeleiders toe. Zo meldden zich André Beerens, Frans en Wim Smeitz en Willy van Dongen aan. Helaas moest Jo Peulen in 1969 afhaken omdat hij het werk als jeugdtrainer steeds moeilijker kon combineren met zijn avondstudie Lichamelijke Opvoeding. Daar hadden meer enthousiaste begeleiders last van. Uit de verslagen van de eerste jaren blijkt dat het verloop redelijk groot was, meestal omdat de inzet moeilijk te combineren viel met het dagelijkse werk.

Mede ter vervanging van Jo trad Huub Busschops aan, die met Frans Maessen en Wim van de Laar ook de kampen begeleidde. Huub bleef jarenlang een drijvende kracht achter het jeugdgebeuren binnen Walburgia. Zijn enthousiasme en inzet waren van groot belang om de pupillen bij de les te houden en aan de club te binden.

1^e kamp Roggel

*Leiders: Gerard Houben,
Jos Graus, Huub Busschops,
Tiny van de Laar en
Wim van de Laar.*

Boerderij Scheres

Terwijl de jeugdteams in de jaren '70 op het veld wisselende successen boekten, werd ook toen met veel plezier deelgenomen aan kampen die onder andere onder supervisie van de jeugdleiders Jos Graus, Geert Houben, Geert Storms, Frans Rutten, Jack Roufs, Peter Tissen en Peter Evers en enkele dames stonden. Zoals reeds eerder aangegeven, zakte het jeugdgebeuren in de jaren '80 ineen. De jeugd zelf gaf zich in die tijd steeds meer over aan andere zaken en het animo onder de vrijwilligers nam ook gestaag af. Toch waren er ook toen leden die de moed niet opgaven. Zo moest Frank Ramakers in 1984 zijn actieve voetbalcarrière stoppen door gescheurde kniebanden. Hij besloot met Jo Dekkers de trainingen van de jeugd ter hand te nemen. Beiden haalden in 1987 zelfs een aantal KNVB-certificaten. Eén daarvan was dat van scheidsrechter. Die functie beviel Frank zo goed, dat hij besloot voor de KNVB seniorenwedstrijden te gaan fluiten. Daardoor moest hij zijn jeugdactiviteiten stoppen. Toen zijn zoon in '95 lid werd van Walburgia, keerde Frank echter weerom.

Jo hield echter paal. Als bestuurslid lag hem het wel en wee van de jeugd bijzonder na aan het hart. Dus wilde hij er zich ook ten volle voor inzetten. Ook al bracht de club in die jaren minder dan 20 spelertjes op het veld, toch werden elke zaterdag wedstrijden gespeeld, waarbij Harrie Pex een vaste steun en toeverlaat was. En wanneer het zo uitkwam, trainde Jo de jeugd in zijn eentje. Verder werd de goede traditie van de jeugdkampen in stand gehouden.

Jeugdteam onder leiding van Jan Rijkers en Huub Busschops.

V.l.n.r. zittend: Rens Evers, Bas Zelissen, Roy Vos, Ruud Vos, Mark Busschops, Bram Smeets en John van Kempen.

Staan: *Ruud Beunen, Bas Busschops, Herman van de Hövell tot Westerflie, Jordi Beerens, Ralph Beerens en Bas Rijkers.*

Deze werden mede begeleid door onder andere Charel Beunen, Harrie Pex, Wim Damen, Hugo Bongers, Richard Linssen, Michel Beckers, Stefan Granzier en Wim Damen. Steeds meer zetten zich ook de dames in voor de jeugd, met name Toos Beunen, Brigitte Damen-Verheyen, Rien Pex, Ria Beunen, Wendy Gielen, Ine Bongers en Gerion Welters.

Ondanks de inzet van Jo en Frank zette de teloorgang door. De grote kentering kwam pas toen in 1992 het nieuwe bestuur onder aanvoering van Henny Driessen aantrad. Als gemeld, stelde dat het begeleiden van de jeugd centraal. Belangrijk daarbij was dat Hein Raets uit Schinveld werd aangetrokken. Hij vulde de activiteiten van Huub Busschops en Jan Rijkers aan als trainer en jeugdcoördinator. Als Zuid-Limburger beviel Hein de recht-voor-de-raap-mentaliteit die op de Laak heerste. Bovendien was hij al snel zeer gecharmeerd door het vele werk dat door het bestuur en talloze vrijwilligers werd, en wordt, verzet. Dit droeg bij aan een bijzonder prettige sfeer waarvan een stimulans voor de jeugd uitging, en nog steeds gaat.

*Gediplomeerde
jeugdleiders (1994):
Johan Dekkers,
Huub Busschops,
Patrick Nieskens, Jos Vos
en Erwin Dekkers.*

Het beleid van het bestuur en de inbreng van Hein leverde al snel resultaten op het veld op. Het aantal jeugdleden groeide gestaag. In 1995 trad weer een meisje toe, te weten Eef Driessen. In het daaropvolgende seizoen ontstond een heuse groeispurt en kon met 5 jeugdteams aan de competitie worden deelgenomen. Het F1-zevental werd zelfs onder leiding van trainer Jos Vos en begeleiders Gerard Houben en Huub Busschops kampioen. In het seizoen '97-'98 werd een nieuwe mijlpaal bereikt. Voor het eerst schaarden zich dames onder de technische staf van Walburgia in de persoon van Ilja Rutten en Sandra Meeuwissen. In het daaropvolgende seizoen beschikte de club alweer over een A- en C-elftal, hoewel bij gelegenheid spelers van het C-team moesten worden doorgeschoven naar het A-team om de elf te completeren. In het seizoen 1999-2000 werd vervolgens een heel belangrijke doorbraak bereikt. Doordat Guus Rutten, Dion Verwijlen, Bob Rijkers en Rob Baeten van de A-junioren naar de senioren doorschoven, werd een zogeheten brug geslagen. De club beschikte weer over aanwas uit eigen kweek. In datzelfde jaar moest echter nog een unicum in de analen worden bijgeschreven. Voor het eerst nam Walburgia gezamenlijk met Stevensweert aan de competitie deel. Van beide clubs was de spelersgroep in de C-klasse te klein. De sfeer was goed en de spelers pakten zich prima samen, hetgeen de resultaten ten goede kwam. Niettemin bleef de samenwerking vooralsnog beperkt tot die ene keer. Walburgia groeide namelijk door, terwijl Stevensweert nog in een diep dal verkeert. In het seizoen 2001-2002 behaalde het C-elftal en het E-zevental het kampioenschap, terwijl de F1-zeven eveneens goed presteerden. In het daaropvolgende seizoen kon het eigenlijk niet beter gaan. Dus geen kampioenschappen, maar wel een prima sfeer.

Die was mede te wijten aan de kampen die werden georganiseerd. Na 1989 was er een beetje de klad in gekomen. Onder leiding van Henny Driessen en Patrick Nieskens nam de D-jeugd in 1993 deel aan een KNVB-kamp in Venray. Hier werd aangetreden tegen jeugd uit heel Nederland. In het jaar daarop werd datzelfde kamp nogmaals bezocht, waarbij ook Jos Vos als begeleider meeding. Met Pasen in 1996 ging Walburgia voor het eerst Europees. Er werd deelgenomen aan een toernooi in Parijs, hetgeen voor de spelers van de C-jeugd een geweldige ervaring was. In het jaar daarop reisde de B- en D-jeugd naar het Luxemburgse Rambruch voor een toernooi tegen twee lokale teams. In 1998 werd op de Laak een heus internationaal toernooi georganiseerd. Via contacten van Hein Raets kreeg Walburgia de Onslow Boys, Formatike United FC en de Glendale Boys uit Engeland op bezoek. Het feit dat onze eigen boys geen van de wedstrijden wisten te winnen, mocht de pret niet drukken.

Zittend: Sandra Meuwissen en Ilja Rutten.
Staannd: Jack Sangers en Erwin Dekkers.

Frans frieten

Frans stadion

*Jeugd op bezoek in Luxemburg.
Wiel Sangers (Lux.) en Wiel Rutten
krijgen les van Hein Raets.*

Interland

Wij hebben de beker.....veroverd!

*Internationaal toernooi,
Pinksteren 1998.
Defilé door het dorp.*

Opstelling van de teams.

*De scheidrechters:
dhr. Roufs (links),
dhr. Storms en
dhr. Ramakers.*

*Opening door
burgemeester Roep en
pastoor Mutter.*

Mia Bogie-Gerrits houdt een oogje in het zeil

Vanuit haar woonkamer overziet Mia Bogie de voetbalvelden. Als trouwe supporter houdt ze stevast een oogje in het zeil. "Ik heb Graat Maessen gemist. Er zal toch niets aan de hand zijn? Sjra Tummers was na lange tijd ook weer van de partij, maar hij trainde apart en maakte zijn nekspieren los." Mia ziet het allemaal met interesse en een groot hart voor de vereniging. "Als het druk is op de training, weet ik dat het goed zit met de club."

Geboren en getogen in Putbroek, heeft Mia altijd interesse gehad in sport. Zelf speelde ze een aardige partij als handbalkeepster en omdat haar vader voorzitter, secretaris en midvoor bij VV Putbroek was, kreeg ze de liefde voor het voetbal met de paplepel ingegoten. Nu, op 70-jarige leeftijd, is ze nog steeds lid van het zangkoor, de vrouwenbond en het damescomité. Maar haar grote liefde is en blijft Walburgia. En dat al sinds ze in 1965 pal tegenover het voetbalveld woont. Wanneer haar man genoot van zijn welverdiende zondagsrust, stak Mia de straat over. Eerst alleen, later met haar kinderen. Ze bleef ook in de minder goede tijden de club trouw.

"Wat me het meest aan Walburgia aanspreekt", zegt ze, "is de saamhorigheid en teamgeest. Dat zat van meet af aan goed bij de club. Dat vind ik geweldig. En dat nu zoveel jeugdige spelers trouw verschijnen op de trainingen en bij de wedstrijden, vind ik heel goed voor het dorp. Zonder voetbalclub was het maar een dooie boel."

Het meeste plezier beleefde Mia Bogie aan de derby's tegen Stevensweert. Ze kan zich één voorval nog heel goed herinneren. "Het was voor een wedstrijd dat Louis Cretskens uit Stevensweert, die ik goed kende, een waterzak vulde. Ik riep hem toe wat dat moest met dat dure water van de Laak. Hij zou het in het vervolg maar uit Stevensweert

meenemen. Louis, die een grapje wist te waarden, pakte daarop de zak en goot die boven mijn hoofd leeg. Kletsnat was ik, maar gelachen dat we hebben." Mia hoopt dat het jubileum velen uit Ohé en Laak nog meer nader tot elkaar zal brengen.

Mia Bogie doet goede zaken aan de Walburgiakraam.

De Senioren

Mede door alle aandacht voor de jeugd, hadden de seniorenteams het niet makkelijk om zich op het veld staande te houden. Het 1e elftal speelde in 1992 in de 1e klasse afdeling Limburg, maar degradeerde. Het tweede team, dat in de 3^e klasse voetbalde, presteerde met een 4^e plek heel behoorlijk. In het seizoen '93-'94 zette de malaise van het 1^e door. Feitelijk zou het team ook in dat jaar moeten degraderen, ware het niet dat het 2^e team reeds in de 3^e klasse speelde en dit reglementair dus niet kon. In het jaar daarop bracht Walburgia maar 1 team in de competitie op de been. Dat kwam uit in de 1^e klasse standaard afdeling Limburg. Ze wisten zich niet te handhaven. Aan het einde van het seizoen waren 0 punten behaald en was het doelsaldo 9 voor en 100 tegen. In de jaren daarna zakte het peil steeds verder. Uiteindelijk kwamen we in de reserve 6^e klasse terecht, waarin met twee elftallen werd aangetreden. Daarbij vochten beide om de eer van de beste prestatie, waarbij het 2^e met regelmaat de koppositie innam. Pas in het seizoen 2000-2001 kwam het 1e team onder begeleiding van Franco Pintore weer uit in de 6e klasse voor standaardelftallen.

1e elftal 1993

Zittend: Jack Peulen, Albert Griens, Frans Beunen, Bert Peulen, Ruud Sangers en Wim Damen.

Staannd: Jo Beulen, René Pex, Erwin Dekkers, Johan Welp, Johan Dekkers, Sjra Griens, Ger Thiessen, Robert Meuwissen, Wim Welters, Mark Brentjens, Jos Graus, Hans Schmeitz, Ton Joosten en Peter Ramakers.

Het team miste echter de ervaring en de resultaten waren ernaar. Omdat Franco naar Portugal verhuisde werd voor het seizoen 2001-2002 het trainersduo Theo Stoffels en Erwin Evers uit Echt aangetrokken.

Zij namen met goeddunken van het bestuur enkele ervaren spelers van buiten de Laak mee om het prestatieniveau op te krikken. Wel werd afgesproken dat de verhouding niet onder de 6 eigen spelers tegen 5 buitenstaanders mocht komen te liggen. Door deze 'import' hoefde het 2^e team geen spelers meer af te staan, hetgeen hun prestaties sterk verbeterden. In het seizoen 2002-2003 zat het er bijna in dat het 1^e team naar de 5^e klasse standaard zou kunnen promoveren. De kansen werden echter niet benut. Het 2^e elftal draaide eveneens een heel goed seizoen. Feitelijk lieten ze vooralsnog meer continuïteit in de resultaten zien dan het eerste.

2^e elftal 1993.

Zittend: Frans Rutten, Jan Peulen, Roel Maessen, Joep Küppers en Geert van Lankveld.

Staan: Harry Pex, Peter Evers, Ger Thiessen, Henk Joosten, Peter Beunen, Geert Peulen, Jos Vos, Jan Beunen en Huub Busschops.

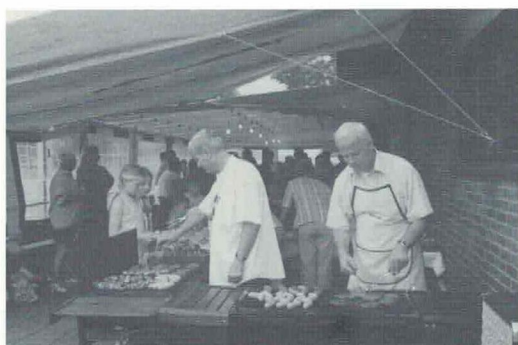
*Inzet wordt bij Walburgia gewaardeerd.
Henny Driessen en kantinebeheerder Math Bongers.*

Don Verwijlen, voetballer van het jaar 2003, een voorbeeld voor alle medespelers.

*Voetballen is samenwerken
in goede verstandhouding.
Zingen doe je ook samen.*

Als er goede koks zijn, zijn er altijd goede eters.

Hoewel de enorme successen van de beginperiode vooralsnog niet kunnen worden geëvenaard, is de sfeer binnen de vereniging er niet minder om. We doen het met elkaar én voor elkaar. Daarbij is het draagvlak binnen de Ohé en Laakse gemeenschap groot. De veteranen, die na een vliegende start en een krachtdadig optreden in 1992, ondanks het enthousiasme en de inzet van Sjra Tummers door de jaren heen moeite hadden om op het veld letterlijk en figuurlijk op de been te blijven en dus na 12,5 jaar in 2001 de pijp maar aan Maarten gaven, vinden het terecht jammer dat ze nu 'alleen' nog als supporters in de vreugde kunnen delen. Eens te meer een teken hoe krachtig de sportieve geest binnen Walburgia rondwaart. Het is te hopen dat die geest sterk genoeg is om het voortbestaan van onze voetbalvereniging ook in de komende 40 jaren te garanderen. Als de hierboven beschreven geschiedenis ons één ding leert, is het dat elke vereniging, dus ook Walburgia, bestaat bij de gratie van de inzet van allen. Het vergt verstandig overleg, een positieve grondhouding en af en toe tact om met elkaar de vaart erin te houden. Alleen zo houden we het 'voor elkaar'.

Bestuur

V.l.n.r.: Geert Peulen (penningmeester), Erwin Dekkers, Mark Brentjens, Henny Driessen (voorzitter), Roy Beunen, Sjra Tummers (vice-voorzitter) en Evert Bexkens.

Jubilarissen

40 Jaar lidmaatschap

André Beerens
Albert Beunen
Charel Beunen
Peter Beunen
Huub Busschops
Herman Damen
Frans van Helden
Wim van de Laar
Harie Pex
Piet Rutten
Tom Sangers
Sjra Smeets

V.l.n.r. 1e rij: Huub Busschops, Tom Sangers, Frans van Helden, Charel Beunen, Harie Pex, Wim van de Laar.

2e rij: Piet Rutten, Herman Damen, Albert Beunen, Peter Beunen, André Beerens. Op de foto ontbreekt Sjra Smeets

25 Jaar lidmaatschap

Frans Beunen
Jack Beunen
Jan Beunen
Wim Damen
Jo Dekkers
Peter Evers
Math Golsteyn
Jos Graus
Sjra Griens
Ton Joosten
Wim Knarren
Joep Küppers
Gerard Maessen
Roel Maessen
Piet Moors

Bert Peulen
Geert Peulen
Jack Peulen
Jan Peulen
Sjra Peulen
Frans Pex
Frank Ramakers
Peter Ramakers
Jack Roufs
Hans Schmeitz
Tjeu Storms
Ger Thiessen
Sjra Tummers
Johan Welp

- 1e rij: Tjeu Storms, Jos Graus, Frank Ramakers en Sjra Tummers.
2e rij: Math Golsteyn, Piet Moors, Frans Beunen, Gerard Maessen, Jo Dekkers, Ger Thiessen en Roel Maessen.
3e rij: Johan Welp, Jack Roufs, Ton Joosten, Jack Beunen, Frans Pex, Peter Ramakers en Peter Evers.
4e rij: Jack Peulen, Hans Schmeitz, Wim Damen, Bert Peulen en Wim Knarren
Op de foto ontbreken: Jan Beunen, Sjra Griens, Joep Küppers, Geert Peulen, Sjra Peulen en Jan Peulen.

Alle jubilarissen

- 1e rij: Sja Tuumers, Frank Ramakers, Jos Graus, Harie Pex, Charel Beunen, André Beerens en Henny Driessen (voorzitter).
2e rij: Frans Beunen, Geert Maessen, Math Golsteyn, Jo Dekkers, Ger Thiessen, Roel Maessen, Tom Sangers, Frans van Helden, Huub Busschops en Wim van de Laar.
3e rij: Tjeu Storms, Jack Roufs, Piet Moors, Ton Joosten, Jack Beunen, Wim Knarren, Frans Pex, Peter Evers, Albert Beunen en Piet Rutten.
4e rij: Jack Peulen, Evert Bexkens (bestuurslid), Johan Welp, Hans Schmeitz, Peter Ramakers, Wim Damen, Bert Peulen, Peter Beunen en Herman Damen.

Seniorenteam Walburgia 1

Zittend: Kay Roufs, Jack Sangers, Roy Beunen, Bram Smeets, Roy Janssen, Rob Baeten, Luc Ras, Guus Rutten en Jack Beunen.

duo: Benny Moors en Albert Griens.

Staannd: Theo Stoffels, Ron Aben, Evert Bexkens, Mark Brentjens, Erwin Dekkers, Ralph Beunen, Dion Verwijlen, Bas Busschops, Sjra Tummers, Erwin Evers en Henny Driessen.

Seniorenteam Walburgia 2

Liggend: Ruud Vos.

Zittend: Wim Welters, Hugo Meuwissen, Hans Schmeitz, Jos Graus, Niek Moors, John van Kempen en Albert Griens.

Staannd: Jack Beunen, Roger van Pol, Gerard Griens, Peter Kitzen, Rens Evers, Peter Evers, Wim Damen, Thijs Beunen, Jordi Beerens, Hugo Bongers en Jan Peulen.

Jeugdteam B1

Zittend: Yvan Gonzales, Yvo van Helden, Rob Cretskens, Kay Roufs, Maurice Thiessen en Kelly Engelen.

Staan: Hein Raets, Bart-Libbe Cornelis, Arden van Lankveld, Luke Roufs, Lars Peulen, Suzan Graus, Bas van Helden, Niels Peulen en Jack Beunen.

Jeugdteam C1

Zittend: Twan Sangers, Stephan Peulen, Stan Bexkens, Bauke Damen, Davy Rond en Joep Beunen.

Staan: Hugo Bongers, Stef Huisman, Dion Meuwissen, Koen Smeets, Danny Bongers, Dennis Brink, Jeff Smitsmans en Dominique Engelen.

Jeugdteam E1

Liggend: Roland Bex.

Zittend: Femke Huisman, Lieke Sangers, Stan Vonken en Arno Bex.

Staannd: Froukje Tillie, Ruud Seegers, Roy Engelen en Marijn Schmitz.

Leiders: Frank Ramakers, Jos Hulsen.

Jeugdteam F1

Zittend: Nick Graus, Jespen Damen, Sanne Graus, Kevin Klesman, Cas Smitsmans en Wiebe Hornman.

Staannd: Rob Maas, Geordy Schouws en Billy Knox.

Op de foto ontbreken de leiders/trainers Jo Dekkers en Rob Hornman.

Jeugdteam D1

Liggend: Rens Tissen.

Zittend: Roel Joosten, Luuk Baghus, Sjuul Hornman en Jack Hulsen.

Staannd: Geert Peulen, Luuk Smitsmans, Roël Konings, Joost Damen en Bart Bexkens.

